

M.A.Numminen:

KUN BADDING ROCKIN SUOMEEN TOI

Tutustuin Rauli Somerjokeen vuonna 1965 Somerolla. Olin kuullut Helsinkiin tietoja uudesta somerolaisesta kouluorkesterista nimeltä The Five Yes. Uteliaisuus heräsi. Olin luullut, että meidän yhtyeemme (Tommi Parko, Kullervo Aura, Markku Saikkala, Veli Verronen ja minä) oli viimeinen yhteiskoulun juhlissa soittanut ensemble. Orkesteriperinne oli jatkunut koulussa 1940-luvulta asti. Meitä ennen soittivat Reijo Perko, Juha Saksa, Pekka Kurkikangas ja Pekka Kujanpää.

The Five Yes -yhtyeen kokoonpano oli: Rauli Somerjoki, laulu, Pentti Aho, soolokitara, Kauko Laine, rytmikitara, Seppo Laine, bassokitara ja Kari Somerjoki, rummut. Lisäksi mukana oli toisinaan Arto Koskinen, joka soitti urkuja. Nuorukaiset harjoittelivat Laineen veljesten kotitalon yläkerrassa. Kun menin katsomaan ja kuuntelemaan yhtyettä, kiinnostukseni kohdistui ensisijaisesti Raulin täysin omaperäiseen ääneen, jonka kaltaista en ollut kuullut missään aikaisemmin. Vaikka hän tuossa ensitapaamisessa oli vielä ujompi kuin myöhemmin, hän kuitenkin keskittyi lauluunsa niin kuin muita ei olisi läsnä ollutkaan. Upeaa! Pari lisäkertaa ”Viiden Kyllän” soittoa seurattuani sukeutui idea ryhtyä yhdistämään voimia. Somerolla käydessäni asuin kotitaloni yläkerrassa ja siellä pidettiin myös toisinaan orkesteriharjoituksia alakerran vuokralaisten, Niirasen perheen, kauhuksi. Meidän yhtyeemme soitti The Five Yesin kanssa rockia - vastoin aikaisempia tapoja, jolloin vain jazz oli poikaa. Näitä jam session -tilaisuuksia myös äänitettiin, mutta mikään otoksista ei kelpaisi edes ”ennen kuuluisuutta” -tyyppisille levyille.

Vuonna 1966 minulle tarjoutui tilaisuus esiintyä Jyväskylän Kesässä, joka oli niihin aikoihin Suomen tärkein kulttuurijuhla. Halusin Baddingin mukaan. Samalla - kätevyuden vuoksi - The Five Yes tuli säestäjäksemme. Ulkopuolisena soittajana mukaan tuli Pekka Gronow, jonka kanssa minulla oli Helsingissä opiskelijabändi. Pekka tuli lähinnä tarkkailemaan

asioita, mutta soitti toki kitaraa myös. Esityksemme oli skandaali, jonka muistavat monet sen ajan ihmiset. Myös hämmästyttävän moni nykynuori on kuullut tai lukenut tapahtumasta, jossa esitettiin sukupuolioppaiden teksteihin laadittuja lauluja. Tosin valtaosa materiaalista oli tavallista rock- ja popohjelmistoa, The Rolling Stonesia jne.

Skandaali ihastutti minua suuresti. Pyysin Raulia mukaan myös Helsinkiin esittämään samoja lauluja, mutta hän kieltäytyi. Hänelle tilaisuus, jonne tuli kaksi (2) mustamaijaa poliiseineen, ei ollut jännittävää vaan pelottavaa. Ihme kyllä, Rauli suostui levyttämään elokuussa yhden Jyväskylän lauluista, tekstin Laki epäsiiveellisten julkaisujen levittämisestä ja ehkäisemisestä vuodelta 1927. EP:n, johon tämäkin laulu sisältyi, soittaminen kiellettiin Yleisradiossa. Raulin lisänimeä - tai taiteilijanimeä - Badding käytettiin ensimmäisen kerran tuon EP:n kannessa.

Armeija keskeytti Baddingin ja minun yhteistyön lähes puoleksitoista vuodeksi. Sitten alkoi underground-toiminta vuonna 1968. Olin huomannut jo The Five Yesin aikana, että Baddingin ääni sopi erinomaisesti englanninkieliseen rockmusiikkiin. Underground vaati suomen kieltä, se sujui mieheltä yhtä luontevasti kuin englanti. Tämä oli ihme! Ei kukaan ollut koskaan laulanut rockia suomeksi niin, että se olisi kuulostanut kuin olisi englanniksi laulanut. Mutta Badding lauloi. Tämän lisäksi hänellä oli erittäin arvokas lahja: hän osasi säveltää rockmusiikkia aidon tuntuisesti, vaikka teksti oli suomenkielistä. Se oli täyttä rockia! Ei mitään Kesälesken bluesia.

Underground-lauluja tarvittiin radio-ohjelmaan nimeltä Maanalaista menoa, jonka tarkoituksena oli räjäyttää kuulijoiden tajunta. Ensimmäiset Baddingin säveltämät undergroundrocklaulut, Liput liehuivat miesten WC:ssä ja Vihreä valta kuultiin Yleisradion kanavalla Maanalaisessa menossa loppuvuodesta 1968 ja alkuvuodesta 1969. U eli undergroundia

esitettiin myös keikoilla. Kysymyksessä oli Suomen Talvisota 1939-40 -ryhmittymän esiintymiset. Niissä Badding oli itseoikeutetusti pääsolisti.

Yhteistyö ei supistunut vain undergroundiin. Erityisesti opiskelijatilaisuuksissa, nuorison vaihtoehtojuhlissa, poliittisissa tilaisuuksissa, mielenosoituksissa tarvittiin uutta ennen kuulematonta ääntä. Näitä ei tietystikään ollut riittävästi, joten Rauli keikkaili muidenkin kanssa.

Vaikka vuoden 1969 lopussa äänitettiin LP Suomen Talvisota 1939-40: Underground-Rock, jossa Badding oli pääsolisti ja -säveltäjä, se ei hänen mielestään sittenkään ollut sitä julkisuutta, jota hän kaipasi.

Useissa yhteyksissä on kerrottu, miten Badding sai ensimmäisen oman kaupallisen levynsä. Kerrottakoon se silti tässäkin. Badding ilmestyi eräänä päivänä Sörnäisten-asuntooni - jonne hänellä oli oma avain - ja sanoi minulle: "Mauri, jos et tee mulle omaa singleä, mä ammun itteni haulikolla." Tällainen vetosi huumorintajuuni, vaikka mies lienee ollut ainakin osaksi myös tosissaan. Ja mieluummin tehtiin single kuin olisi luovuttu loistavasta laulajasta ja säveltäjästä.

Kulttuuritalon juhlasalissa eräänä yönä äänitettiin single, jonka a-puolella oli Elvis Presleyn aikoinaan laulama Wear My Ring around Your Neck Jarkko Laineen suomennoksena Mun sormuksein. B-puolelle Badding tahtoi välttämättä Matti Jurvan Sulamit-laulun, johon Jani Uhlenius teki uuden sovituksen.

Single ei ottanut tulta. Ei se mitään. Alettiin suunnitella LP:n tekoa. Rock oli pääasia, ja se oli saatava levyn olennaiseksi sisällöksi, vaikka Rauli oli myös aivan kutkuttavan hyvä humppalaulaja. LP Synnyin rokkaamaan sisälsi useita ulkomaisia käännöskappaleita, mutta myös kaksi Baddingin omaa laulua, Pikku neitsyt ja legendaarinen evergreeniksi noussut Valot. Levy ei saanut osakseen suosiota. Päin vastoin. Baddingin ääntä jopa moitittiin. Jotkut sanoivat, että näin ei saanut laulaa rockia. Ja Badding juuri mursi muurin: tähän oli ainoa oikea tapa laulaa rockia suomeksi.

Badding oli jossakin määrin onneton, mutta ei näyttänyt sitä minulle. Sen sijaan hän teki mielellään yhteistyötä. Tehtiin yhdessä lastenlauluja, tehtiin luonnonsuojelukappaleita. Ja esiinnyttiin paljon yhdessä - ja erikseen.

Sitten tuli taas aika tehdä Baddingille single. Taustat Chuck Berryn kappaleeseen My Ding-a-Ling olivat jo käytännöllisesti katsoen valmiit, vain laulu puuttui. Love Recordsin päätuottaja, Atte Blom, ojensi minulle levyn ja sanoi: "Tässä vois olla jotain sille sun kaverilles Baddingille." Se oli Chuck Berryn Reeling and Rocking, vanha 1950-luvulla valmistunut laulu, jota Berry oli terävöittänyt uudella tekstillä. Kuuntelin sen. Oli aivan ilmiselvää, että Jarkko Laine tekisi Baddingiä varten tähän yhtä tehokkaan tekstin. Jarkon kynästä syntyi Fiilaten ja höyläten.

Tämä huhtikuussa 1973 julkaistu single räjäytti pankin. Baddingistä tuli hetkessä kuuluisa. Hän oli kyseisen vuoden halutuin artisti. Kuuluisuus vei miehen ympäri Suomea. En luultavasti vuonna 1973 montakaan kertaa nähnyt Baddingiä. Emme olleet varautuneet tällaiseen menestykseen emmekä olleet tehneet LP-levyä. Nyt LP oli saatava äkkiä markkinoille. Ainoa ratkaisu oli kokoomalevy, joka kohosi kultalevyksi Fiilaten-laulun ansiosta. Nyt meni kaupaksi myös Synnyin rokkaamaan. Kukaan ei enää vastustanut Baddingin tapaa laulaa rockia. Nyt se olikin ehdottoman oikea tulkinnan muoto.

Seuraavana vuonna tehtiin uusi LP, Näin käy Rock & Roll. Minulla oli jo niin kovia kiireitä Ruotsissa, että toiseksi tuottajaksi tuli Måns Groundstroem, joka saattoikin levyn julkaisukuntoon.

Tehokas kymmenvuotisjakso. Badding oli se, joka sai suomen kielen soimaan rockissa toisin kuin kukaan ennen häntä. Hän toi rocklaulun Suomeen.